

Cuprins

răzvan.....	7
(1) seaford, mai 2009: <i>is it true that salmon swim back up their stream?</i>	7
(2) pierdere în trei faze: <i>I have nothing</i>	36
(3) marea vraște: <i>my chest cannot contain such vastness of emotions</i>	46
(4) lostwithiel: <i>bide the sadness of your heart as if in a valley</i>	66
(5) disidența morții: <i>oh, crisis, intensify!</i>	86
(6) mine is not: <i>what kind of spring is this/ where there are no flowers?</i>	102
maria.....	107
(1) glaspapir.....	107
(2) jocul fricii.....	112
(3) spărgătorul de vise	121
(4) un leopard de zăpadă și-un curcubeu tranșat	141
(5) recapitulare	150
(6) de ce n-a zis maria nimic.....	180
(7) 2B/not 2B.....	191
traian	199
(1) broșuri	199
(2) 14 scene de sex – 6 mări – 9 fugi	210
(3) GUP320 (interludiu cu Ei)	221

(4) deshumarea lui barbie.....	226
(5) sâmbăta zânci.....	239
(6) cub 1.....	254
(7) cub 2.....	257
sabina	259
(1) cu cine-ați votat, domnule ferguson?.....	259
(2) în jurul ochilor.....	265
(3) blândețea zorilor înainte de trafic.....	274
(4) ruj & cancer.....	282
(5) catapultarea.....	286
(6) rămășițele vinci.....	299
(7) <i>home-coming</i> : întâlnirea cu acrul.....	305
gruia	315
(1) nitrat de argint.....	315
(2) ce ține de om.....	329
(3) coș sau cutie.....	332
(4) suit beris/orient express.....	336
(5) V.P.....	344
(6) futurofobia.....	351
(7) aur în palma marcellei.....	355
Post-scriptum	375

— Poate are vicii ascunse pentru care să compenseze... îl aude vorbind mai departe... te înșală? E egoist? Asta-ar fi chiar mișto... să te înșele... cât am fost împreună, mi-am dorit mereu să te pot înșela...

Abilitatea asta, de a împlânta un cuțit uns cu miere, tot a lui e. O recunoaște și pe-asta. Alex se află încă în plin joc. Maria între timp a fost trasă într-un cu totul alt joc, străin de Alex, cu mult mai complicat și cu mult mai puțin distractiv. Și ea, de fapt, nu mai are nici un chef de joacă. A obosit și victoriile n-o mai interesează.

— Cum îți merge cu el?

— OK. Toate bune și frumoase... îi răspunde Maria într-o doară.

Pauză. Tamisa se cere contemplată de la înălțime. Și malul opus, cu catedrala St. Paul în dreapta și Westminster mai încolo, spre stânga.

— Te-ai măritat pentru bani.

Cuvintele i-au reverberat în timpan ca și cum ar fi auzit o fereastră făcându-se țandări, deși Alex le-a rostit calm și, pe cât posibil, neutru.

— Poftim...?!

— Te-ai căsătorit cu el pentru că are bani și te-a adus aici.

Luată prin surprindere, Maria pufnește într-un râs scurt. Se ridică și se proțăpește în picioare în fața lui, sprijinită de balustradă. În spate Roata Mileniului, London Eye, îi răsare ca o aură enormă.

— Cum poți să spui așa ceva? Îl iubesc. De-asta m-am măritat cu el...

— Poate te-ai convins că-l iubești. Poate l-ai convins și pe el. Pe mine nu mă convingi.

— Nici nu-i nevoie să te conving pe tine. Ce legătură ai tu?

— Păi, am legătură. Fiindcă știu. Știu de ce te-ai măritat cu unul ca el. Am legătură fiindcă, dintre toți, cei care te iubesc au prioritate să te și judece.

Maria râde din nou, nervos, neștiind ce altceva să facă. Se întoarce cu spatele și privește în jos. Londra se desfășoară la o sută de metri sub tălpile ei.

Ioana Baetica Morpurgo

Ha! Ia uite că filmul de-acasă, din România, pare să se fi oprit la scena plecării ei. Că a rămas așa, pe stop-cadru, până când, în cazul în care nu-i merge ei treaba aici, în Occident, o să se întorcă și-o să plonjeze în același scenariu ca să-l continue. Exact cum și-a imaginat Maria că ar fi frumos să se-ntâmples.

— Asta înseamnă că încă mă iubești, dacă mă judeci – conform logicii tale, îi răspunde, întoarsă cu spatele.

E convinsă că Alex o privește țintă. Îi simte privirea alunecându-i caldă peste umeri și șolduri. Totuși, când se-ntoarce cu un zâmbet destul de reușit pe buze ca să-i primească răspunsul, e surprinsă să-l descopere analizându-și ghețele.

— Tipic. Alegi ce-ți convine din ecuație. Nu te-ai schimbat – replica lui.

Un gen de paralizie lentă i se strecoară în tot corpul. E sinceră și caldă. Maria se înfășoară în ea ca-ntr-o pătură.

— Felicitări...! Ți-a ieșit șmecheria cu compensația până la urmă... adaugă el. *No love, but money...*

Maria s-a desprins de balustradă și s-a așezat cu mâinile împreunate între genunchi lângă el. Îl privește din profil. Alex nu mai spune nimic. Se uită drept înainte, fără țintă. Tăcerea își face loc între ei – o pasăre albă enormă ce și-a culcușit capul sub o aripă. Apoi Maria se-ntinde și-l sărută pe buze.

— Unde ziceai că vrei să mă mai duci? V & A parcă. Hai să mergem, zice Alex și-și adună posterul, geanta și ochelarii de soare de pe masă.

— Vezi? Eu nu te bat pe tine la cap cum faci tu. Ești liberă să te vezi cu cine ai chef, cât ai chef, și cu foștii iubiți, nu mă privește pe mine, îi va spune Dorian în drum spre casă după ce-l vor conduce pe Alex la aeroport, mâine după-amiază, și-i vor repeta binevoitori invitația de a veni să-i viziteze pe Coasta de Azur când își vor lua acolo casa de vacanță.

— Și nu ți-e frică?

— De ce să-mi fie frică?

— Că te-aș putea înșela.

— De ce m-ai înșela...?

Retic, cu zâmbetul lui fermecător fluturându-i în retrovizoare.]

Imigranții

12 august 2009

A venit Alex peste weekend. Nu s-a schimbat. L-am dus peste tot, pe la expoziții de artă, muzee, până și-n Kew Gardens. Pare încă îndrăgostit de mine. Am fost surprinsă cât de puțin mi-a fost dor de el.

20 august 2009

O, Doamne, ce vecini simpatici avem și noi aici, pe Exhibition Road. De-abia dacă îți flutură din când în când câte-un *bello* aruncat peste umăr, ca un capăt de eșarfă de cașmir. În schimb îi auzi mereu cum ciocănesc, taie cu rindeaua, băngăne, bubuie, bat cuie, dărâmă pereți, construiesc pereți la loc, refac tencuiala pe dinăuntru, pe dinafară, schimbă țigla pe acoperiș, scot ferestrele, pun altele în loc, mută sera dintr-o parte în alta a grădinii, țacănesc cu mașina de tuns peluza, fâșâie cu spray-urile insecticide. Ai crede că nu pot trăi decât într-o continuă reamenajare. S-au mutat acum un an și de-atunci, în fiecare weekend aproape, își decorează cuibul. Nu știm despre ei mare lucru. Decât că el e director de PR la Waitrose și face o cărcă de bani și că ea se fâșâie pe la nu știu ce casă de producție de film ca *make-up artist*, probabil tot pe o cărcă de bani. Și ce câștigă bagă-n decorațiuni interioare și-n weekenduri romantice prin țări calde și însorite, de unde se întorc fericiți și bronzăți. Mă rog, asta bănuiesc, că n-am de unde ști sigur, doar nu primesc de la ei decât bocănituri în pereți când mi-e lumea mai dragă și câte-un capăt de eșarfă drept salut.

[Sindromul celor care au pierdut orice control asupra a ceea ce se întâmplă în jurul lor și nici nu le pasă, fiindcă oricum arta, politica, problemele sociale nu-i privesc în mod direct pe ei. Așa că au descoperit că-și pot activa instinctul de control dacă aplică dramul de putere de care mai dispun în propriul univers domestic, în bârlogul lor de *middle class* pe care-l găuresc cu bormașina, îi pun tije și-i scot oase până își înnebunesc vecinii.]

Abia au terminat PR-istul și machieuză să-și facă extensie la bucătărie, că ăștia din fundul curții au început să-și construiască

Ioana Baetica Morpurgo

o marchiză de sticlă. Ăștia cel puțin mai schimbă câte-o vorbă peste gard din când în când, deși, în virtutea evenimentelor recente, cred că o să-și retragă ambasadetele. Să aibă amândoi în jur de 40 și ceva de ani, amândoi la a doua căsătorie, cu copii vitregi plecați pe la casele lor. Ea are un centru de relaxare/meditare/tantrisme și alte scâlămbăieli, el lucrează la Toyota. N-aveam nimic cu ăștia doi, chiar îmi erau mai simpatici decât vecinii din stânga, până s-au hotărât să-și construiască porcăria aia de marchiză și, în loc s-o facă și ei respectuos, la nivelul solului, ce s-au gândit? – s-o proțapească pe niște piloni, ca să nu cumva să coboare trei-patru trepte de la ei din bucătărie, ci să alunece ușor, fără obstacole, din bucătărie în marchiză, pe gresia lucioasă, în papucii de casă.

Dorian le-a spus: „Avem și noi dreptul la spațiul nostru privat. Dacă dumneata îți cocoti cubul de sticlă peste gardul grădinii noastre, noi ce intimitate mai avem?”. Ce – i-a păsat lui Toyota? Nu i-a păsat. A făcut-o cum a vrut el. Au terminat-o chiar joia asta. Eu am stat la pândă zilele astea, că fereastra de la atelierul meu dă spre grădină. Și, cum i-am prins că au pătruns în cubul lor ca niște pești într-un acvariu suspendat peste intimitatea noastră domestică și s-au așezat cu satisfacție la măsuța de rafie, pe fotoliile de rafie, cu ceșcuțele de ceai, mi-am pus planul în aplicare. Am ieșit în grădină, am pus un scaun în mijloc, m-am așezat pe el cu fața spre ei. Ei s-au uitat, că n-aveau cum să nu se uite. De la înălțimea aia, cu pereții de sticlă, mai bine de jumătate de perspectivă e peluza noastră. Apoi am desfăcut tacticos capacele de la binoclul pe care-l luasem cu mine din casă și m-am uitat prin el în direcția lor până s-au sesizat și s-au cărat cu ceșcuțele înapoi în bucătărie. Na! Intimitate! Vă-nvăț eu ce-nseamnă.

30 august 2009

Am terminat de citit *Ravelstein*, ultimul roman al lui Bellow, despre Allan Bloom. Mi s-a părut – cum să-i zic? – cusut cu ață albă, scris parcă nu din, ci în ciuda unei reverențe față de personajul real. Ca o datorie ce trebuia onorată. Mi-a plăcut însă că se ia de Eliade și de trecutul lui legionar. De când i-am citit *Jurnalul*, n-am mai putut să-l sufăr. Un individ rece,

obsedat de sine, a cărui relație cu sfera umană se reduce la un set de maniere demodate și la ținut prelegeri ezoterice. Mi l-am imaginat întotdeauna pe Eliade cu picioare mici și grăsuțe care put în pantofii lustruiți perfect.

8 septembrie 2009

Alde Toyota și madam Tantra tot nu s-au învățat minte. Azi iar au ieșit la cafeluță în marchizuță. El *fresh* după zilele de weekend, ea bondoacă și fericită după naiba știe ce procedee de inducere a stării de bine prin poziții contorsionate. Tocmai când lucram și eu la tufa de noptițe din urechea lui Dorian. Planul B, prin urmare. Voi ați vrut-o.

M-am plantat pe un prosop în grădină, la soare. *Naked, of course*. Poftim! Ați vrut priveliște, na priveliște! În doi timp și trei mișcări, tanti Tantra l-a tras pe bărbatu-so după ea în casă. Au tras și jaluzelele, în semn de protest. Și eu m-am și bronzat nițel cu ocazia asta, că în curând or să-nceapă ploile.

13 septembrie 2009

Plouă în draci de m-am plictisit. Vecinii din spate s-au hotărât că sunt în afara oricărui pericol acum, că e vreme urâtă și româncea aia nebună n-o să mai iasă la plajă. Sau poate au și ei vreun plan de contraatac. Dorian a zis că are el o idee. E însă *top secret, classified, MI5 material*, n-o poate divulga nimănui.

20 septembrie 2009

Azi-dimineață m-am trezit cu doi indivizi în salopete la ușă, trimiși de Dorian. Au montat repejor o căsuță drăguță din lemn, cu prispă și ghivece de flori la ferestre. Mică, de vreo șase metri pătrați, nu mai mult. Au montat-o în fundul curții, chiar sub marchiza de sticlă a ălor. Dorian a ajuns acasă pe la 7 cu un porc și portbagajul plin de fân.

— *Operation Pig*, fii atentă! a strigat de jos spre gura mea căscată de la fereastră.

A instalat porcul confortabil în căsuța lui și s-a dus să cotrobăie prin cămară după cartofi, să-i dea de mâncare. E un

Ioana Baetica Morpurgo

porcușor așa de simpatic! Grăsuț și cu urechile clăpăuge, grohăie mereu și într-o săptămână o să facă nămol din peluza alocată lui și din cartofii digerați – îngrășământ natural.

— Măine îi fac și grădinița lui proprie și personală, chiar sub marchiza ălora, în care să se bălăcească după bunul plac. Tu va trebui să-l îndopi toată ziua, să nu uiți, că altfel nu se mai cacă.

— Cum să-l cheme? Hai să-i punem un nume! am zis eu, topăind de fericire.

— Păi, cum să-l cheme... Zi-i tu!

— *Tea-time! Stinky!*

— E fetiță. Hai să-i spunem... Yoga.

Welcome, Yoga! Succes în procesul de selecție naturală!

23 septembrie 2009

Întotdeauna m-au atras bărbații cu mult mai în vârstă decât mine. Nu pentru că au ajuns, cum se presupune, la un gen de înțelepciune. Aiurea. Din alte două motive: pentru că greșelile majore pe care au trebuit să le facă le-au făcut deja, iar eu nu pot fi asociată cu ele și pentru că nu tratează tinerețea ca pe-o chestiune gratuită, de care nu te sinchisești când o ai.

29 septembrie 2009

Orele-cetacee, orele-ziduri construite minuțios minut de piatră cu minut de piatră, în care prietenii mei sălășluiesc. Orele cariere de piatră, mine de cărbuni, orele saci fără fund... Părinți divorțați, școli private scumpe și răutăcioase, neîmpliniri, urme lăsate pe care nu și le mai doresc în urmă, destine ciopârțite de foarfece invizibile, unghere întunecoase unde pătrunzi pentru prima oară, drumuri acum paralele pe care ai ratat să apuci la răscruce, ciudă! „Mi-e ciudă pe mine! Ascultă-mă, nu-i așa de simplu, ascultă!” Stoluri de păsări ale inimii care nu s-au mai întors din marea migrație, ciozvărte de suflet, dăre de lacrimi, depresie. „Nimeni nu mă-nțelege!” Recife de corali care îți taie corăbiile pe burtă. „Lumea e rea. Lumea e crudă.” Iubiți și iubite care nu pot iubi, pământul plin de ciulini pe care a trebuit să te târâi încoace și-ncolo. „Urâtă, urâtă – lumea!” Oamenii pleacă și nu se mai uită la ce-au lăsat în urmă.